

»To je eden najlepših
kotičkov na zemeljski obli,«
je sam Winston Churchill
dejal Rooseveltu.

kuhanja tažin in kuskusa, obešanja na roke opranega perila in karanja navihanih otrok. Najlepše pri vsem pa je bilo, da v dolini ni bilo niti enega samega turista! Kako popoln kraj za uživanje tradicionalnega berberskega življenja, še zlasti pred evforijo mojega najljubšega maroškega mesta, ki je naslednje čakalo na obisk.

V Marakeš sem se pripeljal v poznem popoldnevu. Sence palm so že segale čez obzidje medine, veter pa se je igral z dimom s stojnic tržnice Djemma el-Fna, ki vsak večer poganja kri po žilah rožnatega mesta. Sprehod med brezzobimi krotilci kač, napol golimi pripovedovalci zgodb in gručami, ki se ob somraku pozibavajo v hipnotičnem ritmu gnawe, pomešanim z muzejinovimi klici z minareta mošeje Koutubia, je absolutni klimaks maroškega doživetja. »To je eden najlepših kotičkov na zemeljski obli,« je sam Winston Churchill dejal Rooseveltu, ko ga je ta prepričal, da prespi v veličastnem marakeškem biseru La Mamounia, ki je veljal za najdražji hotel v Maroku. Zlitje tradicionalne maroške arhitekture in kolonialnega art dekoja se šopiri s prav tako slavno knjigo gostov – v njej so podpisani Nicole Kidman, Elton John, Yves Saint-Laurent in Nelson Mandela.

Rdeči Marakeš, ki je bil od ustanovitve na začetku 11. stoletja večkrat prestolnica Maroka in danes neuradno šteje milijon duš, je četrti po velikosti in pomembnosti v hierarhiji pisanih maroških mest. V preteklem stoletju se je v starem delu mesta spremenilo bore malo. Le turisti, ki se od časov hipijskih romanj in obiska Rolling Stonesov v poznih šestdesetih valijo v mesto v vse večjem številu, občasno pokvarijo popolno kuliso pristne orientalske idile. A bojda prav zaradi njih Marakeš ostaja takšen, kakršen je. Mnogo investitorjev je hotelo spremeniti mestno podobo v grdo, urbano mravljišče (kot

je danes Casablanca), a je zmagala volja ljudstva. Še en paradoks sodobnega sveta se je manifestiral v polni obliki.

Iz Tiznita, maroške prestolnice srebra, vodi zavita cesta proti Tafraoutu, mirni pokrajini intimnih berberskih vasic Anti-Atlasa, ki kot prividi iz srednjega veka ždi ob vznožju gora in na vrhovih nizkih okoliških gričev. Prepolni renault 4, ostanek francoskega kolonialnega imperija, ki je ustavil na praznem panoramskem parkirišču ob mojem avtomobilu, je poleg osmih članov povprečne maroške družine na strehi prevažal tudi nekaj, česar nikoli ne bi pripisal puščavski podobi Maroka. Bile so smuč! Smučanje na več kot 3000 metrih je za Maročane nekaj čisto običajnega in v gorskem mestecu Mischliften lahko v hotelih najamete smučarsko opremo za borih deset evrov in se spustite po panoramskih smučih

nah pobeljenih gorskih vrhov. Družina sicer ni bila namenjena na smučanje, temveč na sejem, kjer naj bi smuč francoske znamke Rossignol prodali.

Maroška kuhinja je fuzija najrazličnejših kulinarčnih vplivov, ki so stoletja oblikovali zgodovino dežele. Berberi so prispevali kuskus, Mavri oljke in oljčno olje, Židje slaček priokus hrani, Francozi pa umetnost peke slaščic in pridelovanja žlahtne kapljice. Maročani so vse elemente združili in ponudili svetu svojo izvedbo odličnih specialitet. Najbolj tipična maroška jed se imenuje tažine. Enolončnica iz mesa in zelenjave, pečena na žerjavici v posebni glineni posodi z zašiljenim vrhom, se pripravlja iz jagnjetine, ki ji dodajo slive in mandlje, pa tudi iz kokošjega mesa z žafranom in čičeriko ter svežih rib z obilno porcijo oliv in rdeče čebule.

Skrivnost dobre tažine sledi maroški filozofiji življenja – izredno počasna priprava in kar se da pazljiva kombinacija sestavin. Maroko ponuja tudi nekaj edinstvenih biserov – tako je mogoče za relativno zmerno ceno prebiti v čudovitih riadih, tradicionalnih maroških domovanjih, zgrajenih v samem srcu medine, ali pa v prenovljenih kasbah, strateško postavljenih na vrhove gričev, ki ponujajo fantastičen razgled daleč naokoli. V Maroku se na srečo še vedno da doživeti kraljevski občutek iz 1001 noči brez strahu, da bi pristali v bankrotu. Po vseh turbulentnih ostankih arabske pomladi je kraljevina Maroko tudi edina muslimanska dežela v neposredni okolici Evrope, kjer ste popolnoma na varnem. Če vas seveda prodajalci spominkov ne bodo spravili čisto ob živce. To jim gre odlično od rok. 🇲🇦

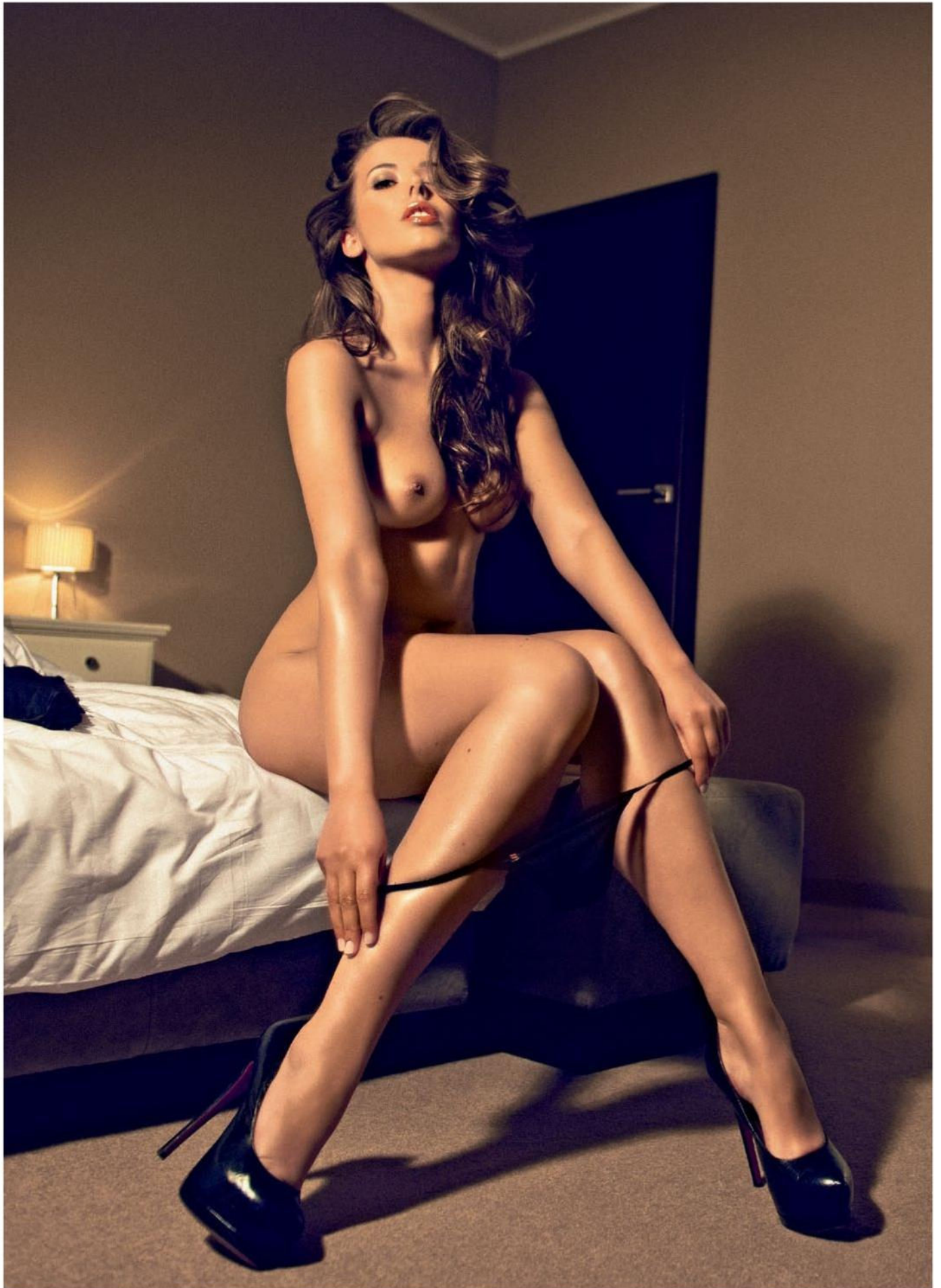
MARTA KORCZ

FOTO MARTA WOJTAL

zapeljivka

Danes 30-letna Čehinja Marta je takole pokazala svoje čudovite naravne prsi, nas pogledala z zelenimi očmi in nas omamila z rjavimi lasmi, da bi ob njenih 170 centimetrih in 59 kilogramih skorajda spregledali lepe mere, ki se glasijo: 66-98-85. Ah, saj se šalimo! Kaj pa vi?

MOTOŠPORT

TEKST TINA TORELLI
FOTO UROŠ MODLIČ

KAKO SEM V POKALNEM TWINGU IZGUBILA DIRKAŠKO NEDOLŽNOST

Andretti, svetovni prvak v formuli 1 leta 1978 z lotusom, pa je rekel še nekaj, kar mi je ob branju Ališičeve knjige *Prvaki* ostalo v glavi: »Kogar je strah, naj gre prodajat žemlje!« Žemlje ali dirka, to je bilo zdaj vprašanje, ko me je avtomagazinovec Aljoša Mrak konec julija poklical in me vprašal, ali bi se udeležila čisto prave, 4-urne vztrajnostne dirke s pokalnim twin-gom na Grobniku. Sicer se je bivši dirkač Mradni obnašal, kot da je štiriurna vztrajnostna dirka pekovski posel, a sem si vseeno izbrala dve uri za razmislek. Tudi Kini je prodajal žemlje, mi je rojilo po glavi. Moj junak Hans Kinigadner Kini, ki nikoli ni končal nobenega Dakarja, ker je šel čez puščavo vedno s plinom do konca! Po mislih se mi je zapodil Nasser Al Attiyah, ki vozi tako, kot da ni jutrišnjega dne. Pomislila sem na Tobyja Pricea, ki ima toliko polomljenih kosti kot let, in tudi misel nanj ni bila odrešilna.

Pogovori novinarke za motošporte z dirkači se vrtijo okrog pritiska, strahu, fokusa, bolečine, tekmovalnosti, zmagovanja, porazov in strasti. Mislila sem, da ta čustva razumem, strast pa ... je tako ali tako moj motor. Sploh strast do motošporta. Ljubezen še v spalnici ni dovolj, kaj šele na motošportnem poligonu. Da bi bil dirkač pri-

Žemlje ali dirka, to je bilo zdaj vprašanje, ko me je avtomagazinovec Aljoša Mrak poklical in me vprašal, ali bi se udeležila čisto prave krožno hitrostne dirke na grobniškem dirkališču.

pravljen na vse psihofizične napore ter finančne izzive, mora biti pripravljen trpeti, čakati, se boriti s pritiskom, vestjo, zaupanjem vase in v višjo silo. Naj se na domačem kavču raje izognem vsem nevarnostim življenja?!? Vedela sem, da ne bo lahko, na psihološko vojno v sebi pa vseeno nisem bila pripravljena.

Vse je šlo zelo hitro, kot se za motošport spodobi. V sredo sem se odločila, da vikenda ne preživim na off z nogami v lavorju, v četrtek sem si predrzno omislila trening na karting stezi, v petek, ko so me po treningu z gokardom tako peklenko boleli bicepsi, pa sva jo s kolego Aljošo že mahala proti Grobniku in mi je srce že utripalo po športno. Parkirala sva pred dva to-vornjaka ekipe Lema Racing, pred garažo, atmosfera je bila dirkaško naelektrena, dirkači so se namakali v bazenu, mehaniki so bili pogreznjeni vsak v svoje delo, ki ga je z enako zašmiranimi rokami budno spremljal kralj ekipe Mirko Marinšek a.k.a.

»Če se ti zdi, da imaš vse pod kontrolo, ne greš dovolj hitro,« je rad govoril Mario Andretti, Lucky, urednik Avto magazina, pa je pred mojo prvo dirko v življenju vse skupaj samo parafraziral z naslednjimi besedami: »Tina, preden pred ovinkom zabremzaš, preštej do tri!« Štela sem do štiri, ampak svetlobno hitro ...

Lema. Boštjan Avbelj, aktualni prvak pokala twingo, ki letos tekmuje s pokalnim cliom in serijsko zmaguje v vseevropskem pokalu ESET-V4, torej edini profi v naši ekipi, mi je vrgel kombinezon, v roke dal dirkaške superge, kakršne je nosil Senna, in čelado, dirkalnik pa je bil že pripravljen, da ga zapeljemo na stezo in ... preizkusimo. Ker sem bila članica ekipe z najmanj dirkaškimi izkušnjami (orgazmično vriskanje na sovozniškem sedežu ne šteje), sem morala na stezo prva. »Pa veste, da zaradi mene zagotovo ne boste zmagali?« sem še enkrat za vsak slučaj vprašala fante. Pokimali so in mi rekli, da bo

Takoj me je prehitelo nekaj dirkalnikov – ne tako uvidevno, kot so nas učili v avtošoli, ampak z vseh strani in za trenutek sem se počutila kot v kakšnem hitro premikajočem se sendviču. Hitro mi je tudi postalo

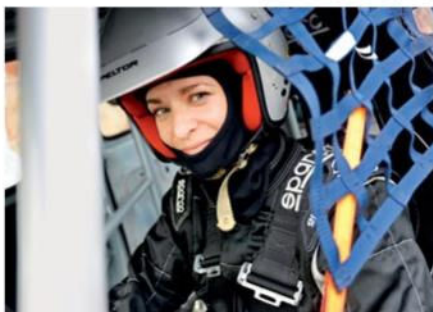

jasno, da tajvanske gume Nankang lepo primejo, čeprav dirkalnik na zadnji pogon in z motorjem zadaj v ovinkih precej odnaša. Če bom zapeljala v travo, bom pogrnila odejo in iz Sport Billy torbice potegnila košaro za piknik, sem razmišljala. Humor pomaga, strah pa ne. Tega bi lahko vsaj med prvimi krogi odmetavala z lopato. Postal mi je grozno vroče in nekaj prvih krogov sploh nisem dihala. Atmosferski motor s slabim litrom delovne površine res poganja le 80 'konjev', a meni se je zdelo, kot da z Nasserjem letiva čez sipine, s Solbergom čez prevale in z Blockom na ovinkih radira-

Boštjan Avbelj, ki letos serijsko zmaguje v pokalu ESET TWC, mi je vrgel kombinezon in dirkaške superge – manj bi se razveselila 'manolk', kot sem se teh starih 'obšlesanih' copat.

vse v redu, če se le ne bom vrnila v bokse z volanom v roki. Vročine v ognjevarnem kombinezonu, ki se je izkazal za boljši shujševalni pripomoček kot vsake shujševalne hlačke iz TV-prodaje, nisem več čutila, z njim sem se zlepila in čas je bil, da se z 870-kilogramskim dirkalnikom z varnostno kletko, dirkaškim sedežem in digitalno dirkaško instrumentno ploščo odlepim s pita. Dobila sem zeleno luč in zapeljala v promet.

va gume. Ko so me fantje poklicali v bokse, me je štoparica prizemljila in čas je bil za kazenske minute za mizo v garaži, z načrtom steze in lekcijo iz linij. Šli smo čez ovinke in Boštjan mi je razložil, kje naj vozim v tretji in kje v četrti, kje naj breznam in kje naj na bremzo pozabim. Ob vrnitvi na stezo sem v vsakem krogu čutila večje zaupanje vase, predvsem pa v material. Saj je šlo bolje, a več kot očitno sem bila potrebna

šok terapije. Boštjan se je domislil, da me posadi v avto k pravemu dirkaču. »Samo tako boš videla, kdaj je treba stopiti na bremzo,« mi je rekel in bil videti še kar optimističen. In sem videla ... vse zvezde, bremzanja pa bolj malo!

Na sobotno kvalifikacijsko jutro je naša ekipa v postavi Avbelj, Mrak, Stropnik in jaz v ogenj poslala profesionalca. Sin devetkratnega državnega prvaka v motokrosu Marjana Avblja ima dirkanje v krvi, njegov posebni talent pa je vožnja na limitu. (Kar moj ni – ne še.) Kljub pokvarjenemu menjalniku je Avbelj ekipi priboril tretjo startno pozicijo, mehaniki so nato menjalnik zamenjali, mi pa smo v nedeljo dopoldne pod taktirko Aljoše Gregoriča, organizatorja ekipe Lema, staknili glave in udarili še taktični posvet. Štiriurna vztrajnostna

Zatišje pred nevihto se je nekaj minut pred startom spremenilo v grmenje, devet dirkalnikov je čakalo, da se požene na progo, in že v prvem krogu so poletela vzratna ogledala, blatniki in celo – vrata!

dirka ima namreč svoja pravila, ki jih je treba čim bolj izkoristiti ekipi v prid – dirkač vozi najmanj 20 minut, postanki v boksih so dolgi točno 5 minut, enkrat bomo natočili gorivo in zaradi večinoma levih grobniških ovinkov bomo predvidoma enkrat zamenjali tudi zadnjo desno gumo. Sklenili smo, da bo startal Aljoša Mrak, sledil mu bo Avbelj, nato bo šel na progo Stropnik, vmes bomo natočili gorivo, nato pa se bom s polnim tankom in vso artilerijo na novo osvojenega dirkaškega znanja na progo podala jaz. Trenutki pred startom, ki sem jih vedno z užitkom doživljala kot novinarka iz zakulisja, so se spremenili v najdaljše minute mojega življenja. V garaži se je zgodil hiter briefing, noben od sodirkačev me ni grdo gledal, kar pomeni, da se nihče ni čutil ogroženega, in bitka za pokal se je lahko začela. Zatišje pred nevihto se je nekaj minut pred startom spremenilo v grmenje, devet dirkalnikov je čakalo, da se požene na progo, in že v prvem krogu so poletela vzratna ogledala, blatniki in celo – vrata! Aljoša Mrak je v svojem prvem delu ohranil naše tretje mesto iz kvalifikacij, Boštjan Avbelj je njegov čas še popravil, sploh v svojem drugem nastopu, ko je zabeležil tudi najhitrejši krog in smo nekaj časa celo vodili, David Stropnik pa je dokazal, da je v zim zeleni dirkaški formi, to pa kljub nepravilnim računom z grobniškim grobim asfaltom, ki mu je pred dvema letoma skoraj vzel obe roki.

FOTO DOMEN HROVATIN

FOTO DOMEN HROVATIN

Dobila sem hitrost, na ravnini prestavila v četrto, tiščala do konca, da se mi je zdelo, da bom z nogo v podvozje naredila luknjo, in en dva tri štiri ... zavrla čim kasneje.

Ko sem lahko končno sedla v dirkalnik in se pripela z varnostnim pasom, se je moj svet skrčil na progo. Na dirkalnike na progi. Na zeleno luč ob izvozu iz boksev. V prvi predstavi sem zapeljala skoraj do konca, nato prestavila v drugo in tretjo in poletela čez prvi ovinek. Hitro me je prehitel eden od sotekmovalcev in prilepila sem se mu na rit. Dobila sem hitrost, na ravnini prestavila v četrto, tiščala do konca, da se mi je zdelo, da bom z nogo naredila luknjo v podvozje, in en dva tri štiri ... zavrla čim kasneje. Dirkalnik je metalo pošrek in v enem od zdrsov se je nekdo zaletel vame. »Ne ti mene od zadaj,« sem pomislila, in če bi bi-

la na cestah Rima, bi mu zagotovo pokazala prst. Na ravninah sem, kot so mi naročili fantje, izkoristila vseh osemdeset konj in na račun dejstva, da spadam v mušjo dirkaško kategorijo, pridobila nekaj časa. Iz kroga v krog sem bolj uživala, padla sem v dirkaški tunel in spregledala tablo, ki me je vabila nazaj v bokse. Po dodatnem krogu sem zapeljala skozi šikano, močno ustavila, skočila iz dirkalnika in dirkaški sedež spet prepustila Aljoši. Počutila sem se, kot da me je Russell Crowe v gladiatorskem oklepu naložil na konja in odpeljal v sončni zahod. Približno tako, če ni bil občutek še malo boljši ...

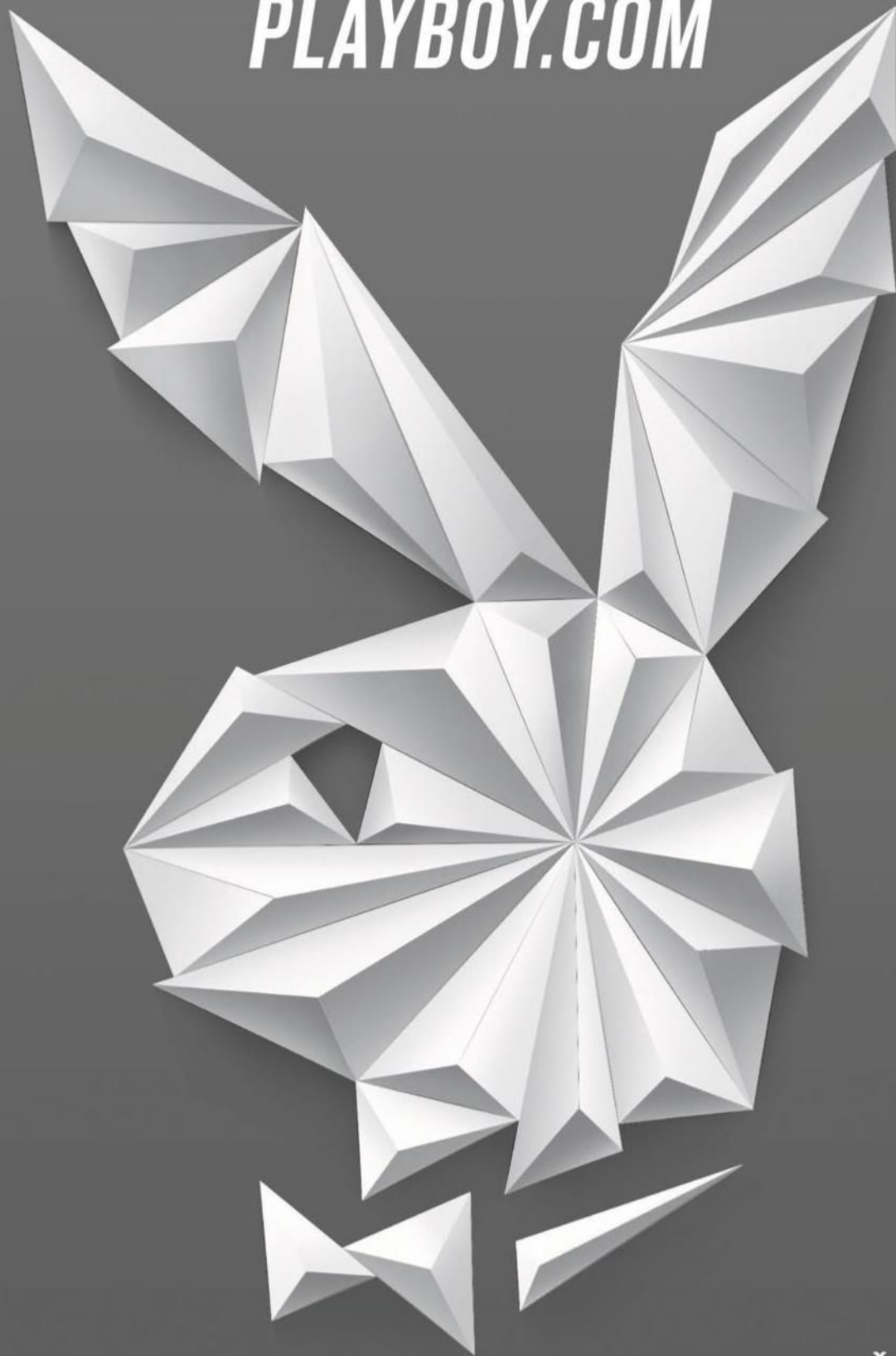
Ne, nisem vozila, kot da ni jutrišnjega dne in nisem se postavila na glavo. Nisem našla limita, kot ga je vedno našel Senna, nekaj pa vem: dirkaških rokavic ne mislim pospraviti. Če ne drugega, sem dirko zaključila kot najhitrejša voznica. Ja, ja, bila sem edina punca na stezi, ampak to je tak resnično nepomemben detalj!

Žemlje ali dirka? Dirka! In sploh nismo bili slabi. Med devetimi ekipami smo pristali na zlatem, 5. mestu. Po poti nazaj mi je Kenny Loggins prepeval Danger Zone in še dobro, da me po šampanjski prhi ni ustavila roka pravice. Dišala sem kot zmagovalka ... 🍷

Več o dirkanju z ekipo Lema Racing, o tem, kako si dirkaško izkušnjo lahko omislite tudi sami, ter o nadarjenem dirkaču Boštjanu Avblju si preberite v naslednji številki Playboy!

PREVERITE NOVI
PLAYBOY.COM

DOBRODOŠLI.

Bi radi predsedlali na vinilke?

Kratki vodnik v svet analogne radovednosti.

TEKST CORINNE IOZZIO & DARJO HRIB FOTO KEIRNAN MONAGHAN & THEO VAMVOUNAKIS

Snemanje glasbe s spleta in neposredno poslušanje glasbe na spletu sta morda res ubila glasbo na zgoščenkah, je pa s tem zrasla priljubljenost drugemu mediju: vinilnim ploščam. Po drastičnem upadu uporabe vinilk v osemdesetih se ekosistem te retro plošče zdaj spet prebuja. Od leta 2007 prodaja vinilnih plošč vztrajno raste, leta 2015 pa so celo dosegli nov prodajni rekord. Zdaj vinilke prodajajo povsod in ves čas se odpirajo tudi nove neodvisne prodajalne plošče. In še to: nemško podjetje Newbilt Machinery iz Nemčije je po 30 letih spet začelo prodajati stroje za izdelovanje vinilk. Založba Third Man Records jih je kupila osem. V čem je trik?

Če spregledamo najbolj očitne želje sodobnih hipsterjev po tem, da bi z vinilkami izpadli kul, je glavni razlog za porast prodaje teh plošč popolnoma zbirateljskega zna-

čaja. »Ljudje so že utrujeni od tega, da je celotno njihovo življenje priklopljeno na spletni oblak in da morajo biti za poslušanje glasbe prikovani ob zaslon,« pravi Carrie Colliton iz združenja glasbenih prodajalnih, nekakšne federalne koalicije lastnikov tovrstnih trgovin s ploščami. »Globoko v sebi ljudje še vedno hočemo v življenju imeti neko fizično obliko stvari.« Povedano drugače: naročnina na Spotify vam da dostop do glasbe, in če bo Spotify kdaj izginil, bo izginila tudi vsa vaša glasba v njihovi knjižnici. A ta dva svetova nista nujno drug drugemu resna konkurenca.

»Poslušanje glasbe preko Spotify je bolj ali manj preizkušanje različne glasbe,« pravi Dustin Hansen, direktor verige prodajalnih Graywhale v zvezdni državi Utah. »Če želiš narediti korak naprej, pa postane smiselno, da si raje kupiš vinilko.« In še doda, da

plošče zapolnijo številne naše potrebe. Po-tešijo našo zbirateljsko naravo, so delčki umetnosti, lahko služijo kot odlična podlaga za zvijanje džojntov, obenem pa dajejo tudi zelo unikaten zvok. Pravo analogno snemanje glasbe ohrani več podrobnosti kot nekatere kompresirane digitalne verzije. Preprosto je tu več prostora, da se lahko shranijo tudi še tako male nianse. Hansen sklene: »V skladbi potem slišite stvari, ki jih niste slišali nikoli prej.«

Na Slovenskem nam najprej pride na pamet ploščarna Spin Vinyl na Gallusovem nabrežju 13 v Ljubljani (www.spinvinyl.si), saj so jo nekateri označili za vinilna nebesa. Ne smemo pozabiti na stari dobri VOM v podhodu med Čopovo in Nazorjevo ulico, kjer dobite stvari iz druge roke, ljubitelji vinilk pa skočite tudi v spletno prodajalno recordslo.com.

TEHNIKA

PET NASVETOV ZA VINILSKE DEVIČNIKE

ZAČNITE Z OSNOVAMI

Najosnovnejši sistem za poslušanje vinilnih plošč zahteva tri stvari: gramofon, ojačevalnik in zvočnike. Nekateri sistemi imajo vse tri v enem kosu. Audio-Technica LP60BK-BT (na fotografiji: audio-technica.com, ok. 160 €) ima vgrajen ojačevalnik in lahko glasbo predvaja na bluetooth zvočnike ali slušalke.

NADGRADITE IGLO

Najlažji način za doseg odličnega zvoka pri začetniškem gramofonu je, da si privoščite novo iglo. Vprašajte v lokalni glasbeni trgovini ali pa poskusite na TurntableNeedles.com in NeedleDoctor.com.

POSKRbite ZA ČISTOČO

Koščki prahu in olja na plošči lahko poškodujejo površino – in vašo dragoceno iglo. Investirajte nekaj evrov za osnovni čistilni paket, ki vključuje čistilno sredstvo, krtačko ali krpico in potem plošče po vsaki uporabi očistite.

SPREJMI TE DIGITALNO

Glasbene založbe ne pričakujejo, da boste sedaj v tišini sedeli na avtobusu, ko se ta počasi premika proti vaši službi. Zato veliko vinilk ponujajo v kompletu z digitalno kopijo. Na Amazonu se ta opcija imenuje AutoRip, z njo pa kupljeno glasbo na ploščah dobite tudi v vašo spletno knjižnico. Neodvisne založbe, kot je Bandcamp.com, pa ponujajo možnost presnemavanja kupljene glasbe tudi v MP3 različici za uporabo na mobilnih napravah.

BRSKAJTE IN ODKRIVAJTE

Nič ni lepšega kot brskanje po zalogah lokalnih glasbenih trgovin, da si sčasoma ustvarite zavidljivo zbirko vinilnih plošč. Lokacije trgovin poiščite na spletu, iskanje pa si privoščite v živo – nikoli ne veste, kje boste našli kakšen zapuščen album Zeppelinov, ki se je trgovcu pred desetimi leti izmuznil med inventuro. Za vse ostalo pa pokukajte na Discogs.com.

PLAYBACK

ČIKAGO, 1972

The Rolling Stones na obisku pri Hefu v originalnem Playbojevem dvorcu, *Playboy Mansionu*.

FOTO BILL ARSENAULT

BRZINA.si - pravo mesto za vse, ki nam
avto pomeni **več kot prevozno sredstvo**

www.brzina.si | **041/236-831** | **info@brzina.si**

AST, Linea Corse, Moton, Motul, Rota, Rundfahren, QSP

VISOKA KAKOVOST PO KONKURENČNIH CENAH!

Dobrodošli v svetu visokih hitrosti!